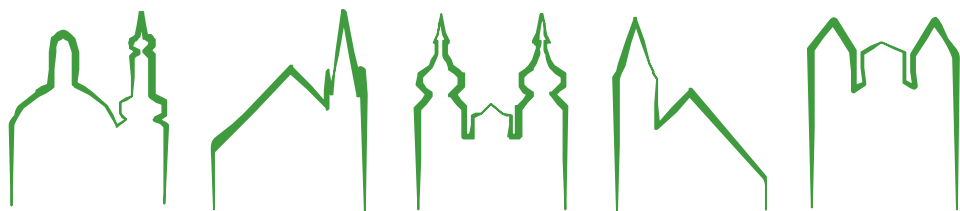

Život farností Znojma

listopad
2018

9

Ročník XXVIII | Cena 7 Kč

Na svatou Hedviku do Břežan

Možná je to trošku matoucí, sv. Hedvice v církevním kalendáři patří 16. říjen, i když v civilním kalendáři se jméno Hedvika slaví až o den později. Slavnostní mše svatá ke cti sv. Hedviky v kapli v zámku Břežany byla letos spojena s žehnáním nového oltáře.

Pro ty, kdo neví, tak něco málo k sestřím hedvičkám: „Kongregace sester sv. Hedviky od Nejčistší Panny a Matky Boží Marie vznikla 14. června 1859 v Polsku ve Vratislavi. Jejím zakladatelem je vratislavský kanovník Služebník Boží P. Robert Spiske (1821–1888). Na společné cestě k Bohu je podle vůle zakladatele zaměřením kongregace křesťanská výchova a vzdělávání dětí a mládeže podle zásad a nauky Církve. Zvláště se ujímá dětí se zdravotním a sociálním znevýhodněním, postižením, pečuje o nemocné a staré lidi, pomáhá Církvi v jejich potřebách a slouží jakkoli potřebným.“ (převzato z www.hedvicky.cz)

V Břežanech u Znojma můžete potkat celkem 6 sestřiček Hedviček v černých hábitech s modrým závojem. Jsou jediné v celé České republice, další sestry jsou v Německu a v Polsku. V zámku Břežany, což je sociální zařízení pro osoby s mentálním postižením, se spolu s dalším personálem starají o zdejší uživatele. Kromě práce sestry mají na starost adventní a postní akce a duchovní obnovy pro manžele, které vřele doporučuji. Zvláště rodiče jistě ocení obnovu s hlídáním dětí. Více informací najdete na webových stránkách řádu.

V kapli, kterou sestry pravidelně využívají k modlitbě a slavení mše svaté, byl 16. 10. 2018 požehnaný nový oltář a presby-

V Břežanech byl posvěcen nový oltář s původním vyobrazením Poslední večeře Páně. | Foto autorka článku

tář. Autorkou je Ing. arch. Magdaléna Říčná, o realizaci a výrobu se postaral Rostislav Čuhel, CETECHO s.r.o., Brno a dále firma Kovodesing MZ s.r.o., Brno. Hlavním celebrantem slavnosti byl R.D. Roman Kubín, biskupský delegát pro pastorační a vzdělávání, který zastoupil nemocného biskupa Vojtěcha Cikrleho. Mše svatá se zúčastnilo dalších 12 kněží z blízkého i z dalekého okolí. Pozvání sester přijal například i otec Savio z Olomouce. Žehnání se zúčastnili architekti manželé Říční, pan Čuhel, starostka Břežan Jana Surovcová, ředitel Domova Vít Janků, klienti, zaměstnanci, lidé z Břežan a mnoho dalších hostů.

Ještě bych vám ráda zprostředkovala svůj osobní zážitek z žehnání. Mše svatá začínala o půl desáté ráno, jak bylo ohlášeno na plakátcích. Domluvila jsem se se švagrovou Aničkou, že mě a mé tři děti vyzvedne v devět. Ráno mé děti, které často vstávají i v pět ráno, spokojeně spí. S hrůzou zjišťuji, že hodiny ukazují 9.05. „Cink, cink“, za chvíli se ozve zvonek. S trochu trapným

pocitem, ale aspoň vyspaná, otvírám Aničce a snažím se jí uplatit ranní kávou. Během toho, co náš dovoz pije kafe, oblékám děti. Super, všichni nachystaní, můžeme vyrazit. Otvírám dveře a ženu děti ven, když vychází můj nejmladší syn z kuchyně s ovocnou kapsičkou. Kapsička je plná ovocného pyré, které se po něm táhne od brady až po zem. „Moment, malé zdržení!“ bleskurychle převlékám svého syna. V 9.45 konečně nasedáme do auta a vyjíždíme. Celou cestu se modlím, aby žehnání oltáře trvalo dlouho a my stihli mši svatou. Uřícení dobíháme do kaple. Kaple je plná lidí. Před kaplí jsou klienti domova na kolečkových křeslech a postelích. První, co zaslechnu, je odpověď lidu „I s tebou“ na pozdravení pokoje. Tak to byl můj zážitek z žehnání oltáře v Břežanech. I tak jsem ráda, že jsme jeli. Sestřičky jsou úžasně pohostinné a přátelské, po mši dokonce následoval oběd v Emauzích (dům pro hosty s velkou zahradou). Moc děkujeme!

Eliška Juráková

Z OBSAHU:

- Válečný památník v Hlubokých Mašůvkách _ 2
- Vznik Československa pohledem farní kroniky ____ 3
- Varhanický seriál _____ 5
- Rozhovor s otcem Quirinem Barníkem _____ 6

333 slov

otce Marka Coufala
kaplana z Přímětic

V současné době, kdy se společnost zaměřuje na krásu a úspěch, se mnoho lidí snaží dostat mezi tzv. „horních deset tisíc“. Je to termín označující buď slavné, bohaté anebo mocné. Tito lidé vedou od ostatních trochu jiný život i tím, že mají své kluby, do nichž ostatní společenské vrstvy vstoupit nemohou. List sv. Pavla Efezanům dává ale všem pokřtěným věřícím lidem ujištění, že i oni patří do privilegovaného klubu, neboť díky Kristu jsme se stali Božím majetkem. Kristus nás usmířil se svým Otcem a my se stali jeho přáteli patřícími do společenství s Hospodinem. Zmíněnou výsadu jsme získali nezaslouženě a bez vlastního přičinění. Dostalo se nám obrovské Boží velkorysosti a naše odpověď by měla být v chvále Božské velebnosti.

Možná Vás napadne: Proč Bůh, když je tak veliký a všemohoucí, potřeboje, abychom jej chválili? Vždyť víme, že mu již nic neschází. V pravdě Bohu patří všechna sláva, chvála a čest. Je dokonalý, nejvyšší a největším dobrem. Tak proč jej máme ještě chválit, když mu již víc přidat nemůžeme? Čím více my budeme vzdávat Bohu chválu, tím více se jeho sláva bude šířit kolem nás a ve světě bude více pokoje a spravedlnosti. Do světa přijde jasné světlo, přinášející skutečnou pravdu a dobro. Vzdávám-li Bohu chválu, vyjadřuji mu tím svoji vyšší vděčnost. Poznal jsem, kdo Bůh je, co udělal, a vzdávám hold jeho svrchovanosti.

Všechno, čeho se nám dostává, má svého původce – Stvořitele, a proto mu máme stále za co děkovat. Kdo si neuvědomuje dar krásné krajiny, přírody, rodiny, zdraví, přátel, které má, s kterými se denně setkává, bez nichž by mu bylo těžko a vše jen bezmyšlenkovitě přechází, ten prožívá život v zármutku. Každý, kdo má zdravé oči a přece žádné obdarování nechce vidět, stává se zatvrzelým k přijetí Božího daru. Na druhou stranu, nakolik si uvědomujeme dárce, jeho lásku, velikost a starostlivost, natolik jsme mu vděční. Díky poznání jej pak mnohem více chválíme a spolu s ním se radujeme. Proto chválit Pána života, Stvořitele a Vykupitele je přirozenou odpovědí všech obdarovaných lidí.

Válečný pomník v Hlubokých Mašůvkách

Na začátku listopadu si připomínáme sté výročí od ukončení první světové války. Důsledkem této nesmyslné války bylo na deset milionů mrtvých vojáků, miliony raněných a zmrzačených a také miliony sirotků a vdov. Jen z Čech, Moravy a Slezska položilo život na 300 tisíc vojáků, z nichž ze Znojma pocházelo přibližně 760. Na louckém hřbitově najdeme také 180 náhrobních křížů označujících hroby vojáků z různých regimentů, kteří během válečných let zemřeli ve znojemských nemocnicích a lazaretech. Pohřbeni byli původně na vojenském hřbitově v dnešním parčíku za školou Jubilejní park. Pomníčky vzdávající poctu mrtvým vojákům, jejichž hroby se nacházejí v daleké cizině, najdeme pak téměř v každé vesnici. Jeden z nich stojí i v Hlubokých Mašůvkách.

Myšlenka na jeho vybudování se zrodila při hlavní pouti v Hlubokých Mašůvkách již během války na začátku července roku 1916. Iniciátory záměru byli únanovský farář R.D. Josef Rudolecký a R.D. rada Škarda z Běhařovic. Zamýšleli nechat postavit pomník, který by připomínal padlé vojáky z regionu jihozápadní Moravy a zároveň by sloužil jako oltář pro konání venkovních bohoslužeb, protože malý mašůvský kostelík již dávno nepostačoval návalu příchozích o válečných poutích.

Propagace záměru se ujal farář Rudolecký. Již 6. července toho roku uveřejnil v katolickém regionálním týdeníku Ochrana článek o chystané výstavbě pomníku, ve kterém mimo jiné stálo: „Krajané! Jsou statné čtyři lípy tam před svatyní malou v Mašůvkách: je děd náš dávný vštípl a vnuk v jejich stínu klečet bude snad i po staletích; je malý kostelík jen; o velkých našich poutích vždy venku tisníme se kolem stěn, když uvnitř přináší se oběť přesvatá. Tam pod ty čtyři lípy před kostel tak krásně hodil by se pomník padlých našich reků: To Matka Boží bolestná, již na klín vložen s kříže sňatý, mrtvý její Syn... a oltář před ní byl by upraven, kde spásu, klid a odevzdanost v Boha by nám v srdce vlévala ta znovu přinášená, mešní oběť Kristova. A na podstavci toho oltáře by po farnostech seřadil se celý kraj a v kámen vryl na paměť věčnou padlých synů svých. Tam tisícové z nás vždy putují, tam tisícové by se k nebi nesla za ně modlitba!“

Prostředky na výstavbu pomníku chtěli iniciátoři záměru shromáždit prostřednictvím zvláštních sbírek ve farnostech a při

poutích v Mašůvkách a dále z darů jednotlivců. Brněnská konzistoř ale na žádost mašůvského faráře Františka Novosada o povolení sbírek ve farnostech odpověděla zamítavě, protože aktuálně byly v diecési vybírány peníze na výstavbu zamýšleného mírového kostela v Brně, který měl zároveň sloužit i jako připomínka obětí války. Konzistoř svolila nanejvýš ke sbírkám v Mašůvkách samotných. Zdálo se tak, že z celého záměru sejde. Následující rok při červencové pouti se ale podařilo vybrat prvních 650 korun, které vytvořily základ pro vybudování pomníku.

K vlastnímu zhotovení památníku se přistoupilo teprve roku 1923 za faráře Jana Hanáčka a to i přesto, že na pořízení monumentu stále chyběly více jak dvě třetiny prostředků. Farní úřad v Hlubokých Mašůvkách se s prosbou o finanční pomoc obrátil na veřejnost v regionálním tisku, kde mimo jiné uvedl: „*Ctitelé Mariánští! Pomník padlých – oltář Mariin bude uctěním i Rodičky Boží, ba uctěním i Vás samých, vždyť sebe ctí, kdo mrtvé ctí.*“ Náklady na vybudování pomníku byly vyčísleny na 25.000 korun.

Podobu památníku vtiskla znojemská kamenická a sochařská firma Čech a Včeliš na základě myšlenek faráře Rudoleckého. Od původně zamýšlené podoby pomníku se sochou Piety bylo upuštěno.

Starý mašůvský kostelík s válečným pomníkem vpravo pod lipami. | Zdroj: www.farnostmasuvky.cz

Vybudované kamenné sousoší se skládá ze tří hlavních motivů. Uprostřed stojí velký prázdný kříž, který symbolizuje utrpení a spásu padlých vojáků a zdroj útěchy pozůstalých vdov a sirotků. Na kříž ukazuje korunovaná Matka Boží s Ježíškem stojící v popředí. Jedná se o zpodobnění milostné sošky Panny Marie Mašůvské, u níž po celou dobu války hledali vojáci i doma opuštění útěchu a posilu. Maria s Ježíškem soucitně hledí na jinou ženu s dítětem – na válečnou vdovu s kojencem. Myšlenky této ženy, která je skloněná nad atributy vojáka,

se nesou k vyobrazeným křížkům označujícím hroby vojáků na vzdálených bojištích. V tu chvíli žena zapomíná i na vlastní dítě, které se marně domáhá jejího prsu. Před sochou Panny Marie se ze země vypíná ruka držící obětní misku. Ta symbolizuje obět mše svaté přinášené za padlé vojáky na oltáři, který je součástí pomníku.

Pomník v Mašůvkách vzdává poctu válečným obětem z celého Znojemska. | Foto archiv redakce

Pomník – oltář byl postaven mezi lípami uprostřed prostranství před vchodem do mašůvského kostela. Jeho slavnostní odhalení a posvěcení proběhlo během hlavní pouti 5. a 6. července 1924 u příležitosti desátého výročí začátku velké války. Na slavnost připutovalo 150 procesí a tisíce poutníků. Symboliku památníku v kázání objasnil R.D. Josef Rudolecký, který měl na jeho vybudování hlavní zásluhu. Pomník poté požehnal a první mši svatou u něho sloužil znojmský děkan a přímětický farář

František Dospiva. Od té doby se na oltáři u pomníku konaly o velkých poutích polní mše, s výjimkou období komunismu, kdy byly venkovní bohoslužby zakázány.

Protože by se stovky jmen padlých vojáků z širokého kraje na stěny pomníku nevešly, bylo rozhodnuto o uložení jejich seznamu přímo do pomníku. Jména vojáků mohli lidé nechat zapsat ve své farnosti nebo v Mašůvkách. Speciální schránka se jmény padlých zaznamenanými na pergamenu byla do pomníku vložena při hlavní pouti v červenci roku 1925. Z celkových nákladů zbývalo ještě uhradit 13 tisíc korun, tedy více jak polovinu.

Po druhé světové válce byly na pomníku vytesány letopočty 1939 a 1945 připomínající i oběti této války.

Ony výše zmiňované čtyři statné lípy před mašůvským kostelem již dnes nestojí. Byly smýceny, aby uvolnily místo přístavbě kostela, která započala v roce 1948. Novému kostelu musel ustoupit také válečný pomník. Hledalo se pro něj nové vhodné místo na prostranství před kostelem, tak aby i nadále mohl sloužit svému účelu. Byla proto zbořena farní stodola, která stávala před farou, a na její místo byl památník přemístěn. A na tomto místě stojí dodnes, aby nám připomínal oběti obou světových válek, které tak zásadním způsobem ovlivnily chod našich dějin.

Na čelní straně pomníku se nachází následující nápisy. Vlevo na oltáři: SPRAVEDLIVÍ / VĚČNĚ ŽÍTI BUDOU / U PÁNA JEJICH ODPLATA / A SMÝŠLENÍ NA NĚ / U NEJVYŠŠÍHO

Vpravo na oltáři:

MARIA / POMOCNICE KŘESŤANŮ / POTĚŠENÍ ZARMOUCENÝCH / NADĚJE UMÍRAJÍCÍCH / ORODUJ ZA NAS

Na levé části pomníku:

1914 / RoDIČko Boží k oslavě Tobě, / k UCtění bratrů zhybnulých V Době / sVětové Války oLTář ten stoJí. / PoUtňče klekni, / pros Boha za ně, / pros at' sVět sloŽí VáLečnĚ zbranĚ / I žijte sVornĚ a V pokoji. / 1939

(Tento nápis ukrývá nezvyklý chronogram snad s rokem 1617.)

Na pravé části pomníku:

1918 / Zbudováno ze sbírek poutníků / z darů pozůstalých a přátel, / z příspěvků dobrodinců / ze všech osad a míst / odkud poutníci k Mašůvské Matce / v důvěře zbožně putují. / 1945

Když byl papež Pius X. před zahájením I. světové války v roce 1914 žádán rakouským velvyslancem, aby požehnal rakousko-uherské armádě, odpověděl: „Vyříd'te císaři, že nemohu požehnat ani válce ani těm, kdo po ní touží. Já žehnám pouze míru.“

Mašůvský pomník vzdávající poctu stovkám válečných obětí z našeho regionu nám ukazuje, jak vzácnými dary jsou pokoj a mír, kterých se i v dnešním světě tak zoufale nedostává, a jak velké štěstí máme, že můžeme žít ve sjednocené Evropě, kterou otcové zakladatelé vystavěli na vzájemném smíření a spolupráci. Vnitřní a vnější pokoušení k rozdělení a nevráživosti jsou však stále přítomné.

Ondřej Lazárek

Ach, v kterém leží kraji?
zdaž hrob jich zdobí kříž?

Mé rty se marně ptají,
jen Ty vše, Bože, víš.
O, přej jim dřítat tiše,
vždy pod Tvou ochranou
jeť celá zem, Tvá říše
a odvsad povstanou.

Tys, Kriste, pravil zjevně:

„Jsem život, vzkříšení,
kdo ve Mne věří pevně,
tam smrt nic nezmění.“
O, věřím, Pane, věřím.

Ač slza kane s řas,
jdu s Tebou k hrobu dveřím:
z nich život vzejde zas.

Úryvek z mešní písně za padlé v boji vydané farním úřadem v Únanově

Vznik Československa pohledem farní kroniky

28. října uběhne 100 let od vyhlášení Československa – státu, který vznikl na troskách staré podunajské monarchie a byl, podobně jako ona, tvořen obyvatelstvem mnoha národností. Převážně německé město Znojmo, v němž Češi měli pouze malé zastoupení, se se začleněním do tohoto státu smiřovalo jen velmi těžko. Nakonec muselo být k nové republice připojeno až vojenským zásahem 16. prosince 1918. O přelomových událostech z konce I. světové války nám podává svědectví kronika znojmských

dominikánů od kostela sv. Kříže, jejichž komunita byla tvořena Němci i Čechy.

Jaro 1918. Politická situace ve světě. Válka. Její pokračování.

Na jaře 1918 dosáhla německá armáda ohromných úspěchů, které až do plného léta stále narůstaly. Nikdo nemohl tušit, že by mohlo již na podzim tohoto roku nastat strašné zhroucení. Bylo dobýváno jedno vítězství za druhým. Císař Vilém označil bitvu, která začala 21. března u Arrasu a Cambrai, za „největší bitvu světových dě-

jin“. Paříž byla ostřelována ze vzdálenosti 120 km a začátkem června stáli Němci jen 70 km od města. Ale válečné štěstí je velmi vrtkavé, protože zde byl vítězný postup německých oddílů zastaven účinnou ofenzivou maršála Focha. V ten den dorazila na francouzskou půdu také americká armáda s proslulými tanky, které zajistily konečný úspěch. Prokázaly, že jakákoliv poziciční válka je iluzorní, a uplatnila se také početní převaha. Od poloviny července do listopadu se už nekonala žádná bitva, ale jatka. Udály se věci, které nejprve strhly do propasti

Rakousko a vzápětí zničily také Německo. Toto neštěstí přišlo z Balkánu, Bulharsko odpadlo, Turecko bylo přinuceno složit zbraně. Tím byla „Dohoda“ rozpuštěna, protože pozice Rakušanů na italském bojišti (na Piavě) byla zničena.

V zázemí, které bylo nespokojené pro strašný hlad, se připravovaly věci, které musely vést k úplnému zhroucení. Za zoufalé situace poslalo Německo, Rakousko a Turecko Americe notu, v níž tyto státy souhlasily s proslulými 14 Wilsonovými body a vyjádřily přání, aby se přistoupilo k vyjednávání.

Dne 16. října 1918 zveřejnil rakouský císař Karel I. **manifest všem národům Rakouska**, v němž nechal vyhlásit, že Rakousko se v budoucnosti stane spolkovým státem. Přesto Wilson, jehož odpověď dorazila 19. října, prohlásil, že se Amerika s autonomií Čech a jižních Slovanů již nespokojí. Tu viděl osamocený císař Karel I., kam události směřují, a odstoupil. Nyní se na půdě bývalé rakousko-uherské monarchie vytvořily samostatné národní státy – Československo, Maďarsko, Jugoslávie a Polsko. Co zbylo (alpské země), dostalo název Německé Rakousko (Deutsch-Österreich). Potom ruku v ruce následoval klid zbraní.

A tak byla **28. října 1918** slavnostně **vyhlášena Československá republika**. Ve Znojmě proběhl tento převrat poměrně klidně a nekrvavě, ohromné vzrušení obyvatel opadlo. Při tomto převratu se opět vyznamenal známý „německý poslanec“ Oskar Teufel. Svémocně se dosadil za krajského hejtmana a až v Paříži se snažil připojit jižní Moravu k Německému Rakousku. Nechal dokonce proti eventuálnímu odporu Čechů postavit v Šaldorfu a Oblekovicích děla a na radnici kulometry. Vytvořila se také německá domobrana vyzbrojená zbraněmi z Albrechtových kasáren.

Také obě fary ve Znojmě (a všechny farní úřady v okolí) dostaly písemný příkaz, a to přes okresní hejtmanství, aby 15. listopadu oslavily svátek sv. Leopolda (jako svátek zemského patrona Německého Rakouska) slavnými bohoslužbami se slavnostním kázáním. Všechny školy měly ten den volno. Jižní Morava se měla stát součástí Německého Rakouska. Oskar Teufel, krajský hejtman, sesadil okresního hejtmana Bacha a na jeho místo dosadil hraběte Oldofredioho. Okresní hejtman Bach přesídlil se svými věrnými úředníky a agendou do české obce Přímětice a tam musel zůstat úřadovat až do předání města Znojma Čechům. Všichni úředníci, učitelé a zaměstnanci museli složit slavnostní přísahu Německému Rakousku a kdo odmítl, byl zkrátka propuštěn.

Také náš klášter a skoro všichni kněží ve Znojmě byli v německých novinách, jmenovitě v „Deutscher Mahnauf“, pomlouváni a bylo proti nim všem neustále štváno. V této novinové půtce proti „českému klé-

ru“ ve Znojmě se vyznamenal zvláště beneficant při kostele sv. Alžběty na Vídeňské ulici, bývalý c. k. profesor náboženství, kněz František Klötzel. Svěvolně, aniž se zeptal na brněnské konsistoři, udělal ze Sv. Alžběty čistě německý nacionální kostel, kromě toho zavedl v 8 hodin v neděli a ve svátek německou bohoslužbu s nacionálním kázáním. Získal tak hlavně studující mládež.

V našem kostele se docela nic nezměnilo. Program bohoslužeb zůstal stejný až na ranní kázání, které je už od ustanovení místního faráře Felixe Svobody od roku 1914 pouze česky, namísto kázání střídavě německého a českého.

Když zpráva o zhroucení monarchie dorazila k rekonvalescentům, kteří byli v našem klášteře, zmizeli všichni ještě téhož dne a odcestovali do své vlasti. Polní kurát Petr Zdislav Luskač to oznámil na vojenském velitelství, kde mu bylo sděleno, že domovy rekonvalescentů se ruší a zůstávají jenom vojenské špitály, které převzal Červený kříž. Na velitelství byl také polní kurát Luskač vybídnut, aby složil přísahu Německému Rakousku, což on ale odmítl. Zůstal však jako nemocniční kurát ve službě Červeného kříže.

V těchto dnech se vrátil z Paříže krajský hejtman Oskar Teufel a oznámil na veřejné schůzi na radnici a v Německém domě, že jižní Morava je sporné území a s největší pravděpodobností případně Německému Rakousku.

A co se mezitím v tyto historické dny odehrávalo uvnitř hranic bývalé rakousko-uherské monarchie? Deníky a noviny přinášely zprávy, které zněly jasně a zřetelně. Když císař Karel I. v říjnu 1918 pod tlakem Wilsonovy mírové formule nabídl národům Rakouska ústupky, tu ho u Wilsona někdo předběhl. Byl to Tomáš G. Masaryk, který 18. října 1918 ve Washingtonu vydal základní listinu o samostatnosti československého státu jako jeho prezident ve jménu české národní rady z Paříže. Tento dokument byl později v Paříži Dr. Benešem jako ministrem zahraničí a Dr. Štefánikem jako ministrem války podepsán a dán na vědomí všem státům Dohody. Když Wilson obdržel tuto zprávu, tak odeslal císaři Karlovi odmítavou odpověď. V Americe totiž ještě nevěděli, co všechno se v Čechách na 28. října připravuje: vřdyť teprve až 11. listopadu poslal Masaryk poselství Čechům a Slovákům, v němž oznamoval, že ho volá vlast, aby nastoupil odpovědný úřad prvního prezidenta Československé republiky. A tak se poté také stalo: 14. listopadu 1918 byl Tomáš G. Masaryk na prvním zasedání národního shromáždění formálně zvolen prezidentem. Dne 20. listopadu 1918 nastoupil v New Yorku na loď, která ho přes Anglii a Francii, kde měl s ministrem Pichonem důležité porady, přivezla. Odtud se vydal do Itálie, kde se setkal s králem Viktorem Emanuelem, a z Itálie cestoval do své osvobozené vlasti – do nové Československé republiky. Po čtyřech le-

tech od chvíle, kdy jako vyhnanec musel opustit Čechy, se vrátil jako hlavní představitel státu zpět a 21. prosince 1918 vstoupil slavnostně do Prahy.

Tyto důležité události nezůstaly bez vlivu na náladu obyvatel Znojma. Politická příslušnost jižní Moravy se stávala den ze dne jasnější od poselství Masarykova, až konečně **16. prosince 1918** toto pyšné německé město, tato bašta liberalismu, bývalé královské město Znojmo muselo kapitulovat a připadlo Čechům. Ve tmě a mlze o 6. hodině ranní vstoupila do města česká vojska, doprovázena početným množstvím lidí, kteří je zdravili pozdravem „Nazdar“. Přesto nebylo v tomto průvodu mnoho Znojmaků, byli to především lidé z okolí, také dva bratři z našeho kláštera se zúčastnili tohoto průvodu, ale v civilním oblečení jako polní kuráti. Byli ale rozpoznáni a bylo jim velmi vyčítáno, že se jako kněží zúčastnili takové politické manifestace, a zášť německého obyvatelstva padla také na klášter. Správně lidé říkali, že kněz nemá co dělat při takových politických manifestacích. Účast dvou dominikánů na průvodu připravila později několik hořkých hodin také ostatním členům domu.

Když průvod dorazil k radnici na Obrokové ulici, tu byly zdejšími členy takzvaného národního výboru převzaty od posledního německého starosty Dr. Heinricha Homma úřední budovy, všechny úřední věci a vše, co náleží ke správě města, a sekretář znojemského okresního velitelství Karel Michalica byl z Prahy dosazen jako vládní komisař. Poté byly postupně předány národnímu výboru také všechny ostatní státní úřady, státní budovy, kasárna, sklady.

Dne 22. prosince 1918 uspořádal člen národního výboru, únanovský farář Josef Rudolecký, **slavnostní českou bohoslužbu ve farním kostele sv. Mikuláše** a zval na ni všechny, přesto jen málokdo toto pozvání vyslyšel. Kázal sám – jak zmínil, poprvé v tomto Božím domě česky – a poté měl slavnostní bohoslužbu s asistencí. Tamější farář Josef Anderl musel chtít nechtít toto všechno dovolit, stejně jako náš klášter musel dovolit, aby na jeho střeše visela trojbarevná vlajka „bílá – červená – modrá“. Právě tak jsme byli donuceni po mši o sedmé hodině, která platila jako česká mše, nechat hrát národní hymnu „Kde domov můj“. Tak končil tento událostí plný rok 1918 a my musíme říci: žijeme ve velkém a pro dějiny lidstva pamětihodném čase.

*z německy psaného originálu přeložil
Ondřej Lazárek*

Německé Rakousko (Deutsch Österreich) byl státní útvar vzniklý na konci I. světové války, který si nárokoval území Rakouska-Uherska obývané převážně Němci, tedy i rozsáhlé oblasti českých zemí. Na základě mírových dohod byly jeho hranice vymezeny v rozsahu dnešního Rakouska.

Varhanický seriál začíná

Redakci Život farností Znojma jsem byla vybrána jako první, kdo se má z varhaníků ve Znojmě představit. Nejspíše se rozhodli, že to vezmou podle abecedy nebo podle počtu odehraných mší, nevím. Jmenuji se **Svatava Baráková** a téměř celý život žiji ve Znojmě. Mám jednoho bratra a studovala jsem Obchodní akademii ve Znojmě, tedy školu má dáti-dal. Není to zrovna umělecká škola, ale nakonec v mém životě i tato střední škola uplatnění našla.

Jak jsi s hraním na varhany začala?

Od devíti let jsem hrála na klavír. Koupil klavír jsem si musela vybojovat, prý u toho dlouho nevydržím a nemá cenu nástroj kupovat. Chodila jsem tři roky na výuku do Znojenské Besedy, následně na soukromou výuku u paní Aleny Havlové. Hraní mě bavilo, ale o hudební budoucnosti jsem vůbec neuvažovala.

Můj dědeček, p. MUDr. Karel Fila, psával do ŽFZ o historii kostelů na Znojensku. Jednou jsem s ním byla v kostele sv. Michala. Býval tam pan Šiler, který se dozvěděl, že hraji na klavír. S velkou ochotou mě zavedl na kůr, zapnul motor u varhan a nechal mě u nich. Poprvé se mi otevřela možnost zahrát si i mimo obývací pokoj.

V roce 1995 jsem začala chodit do schůly u sv. Mikuláše a farního společenství středoškolaček. Jednou, na začátku roku 1996, mě u sv. Michala zaslechla Maruška Süsenbeková (později sestra Františka) a mě hraní najednou nabralo zcela jiný směr. Vedoucí schůly, jáhen Willi Türk, a Maruška mně během několika dnů nakořovali snadné doprovody (pro začínající varhanice, bylo nás cca 6 náctiletých, je upravil p. Türk) ordinaria K. Břízy, nejčastěji hraných písní a univerzálního nápěvu žalmu. Pár hraní „pod dohledem“ zkušenějšího varhaníka a najednou chyběl varhaník a já byla na kůru o sobotní ranní mši u sv. Jana Křtitele sama. Ještě teď si pamatuji, že jsem úplně plavala v tom, ke které části mše mám co hrát. Ještě o měsíc dříve jsem neřešila, kolik je při mši čtení, kdy se hraje a kdy nehraje Pane, smiluj se, kdy je zpěv Svatý nebo Beránku Boží... A v květnu už jsem se ocitla na kůru při nedělní mši u sv. Mikuláše – těch lidí v lavicích bylo najednou moc, lepší bylo se dolů ani nedívat. Postupně přibývalo též hraní na páteční mši v 17 hodin u sv. Jana Křtitele. Na začátku jsem si několikrát vyslechla, že prvních 10 let je nehorších a pak už to jde samo, což v 16 letech vidíte jako celý život. Neuměla jsem si představit, že budu hrát tak dlouho, ale Bůh měl se mnou jiné plány.

Začala jsem znovu chodit na pravidelné hodiny klavíru. Nejprve k p. Türkovi a poté k pí Elišce Plachetkové ve Znojmě na ZUŠ, kam jsem chodila 3 roky a absolvovala první stupeň klavíru. V letech 2003–2009 jsem dojížděla do Brna na ZUŠ se zaměřením na církevní hudbu, kde jsem vystřídala několik vyučujících. Absolvovala jsem první i druhý stupeň varhan.

Jaká je tvá oblíbená/neoblíbená píseň, skladba?

Samozřejmě, že některé písně mám raději, některé méně. Hraji ale vše, co se ve farnosti zná. Moc neřeším oblíbenost / neoblíbenost jednotlivých písní, protože to je hodně individuální záležitost. Občas se někdo ozve, že to se mu to líbí a to nelíbí, ale nelze to zohledňovat, protože za chvíli by nebylo co hrát.

Který svátek hraješ nejraději?

Hraji vše, co je potřeba, nevybírám si, podobně jako s písněmi.

Kde se ti dobře hraje?

V současné době hrávám pravidelně 4 ranní mše ve všední dny u sv. Jana Křtitele, v 11 hodin o nedělních u sv. Alžběty a v sobotu (cca 1 x za 14 dní) na klávesy v Domě s pečovatelskou službou na Vančurově ulici. Přechod mezi nástroji mně nedělá žádný problém, klávesy a pedály mají nástroje stejné, jen rozsah klávesnice/pedálnice je na nástrojích různý. U sv. Jana Křtitele a sv. Alžběty jsou nástroje mechanické, tzn. že spojení mezi klávesami a ventily pod píšťalami zajišťují dřevěná táhla, u sv. Mikuláše, sv. Kříže a sv. Michala jsou varhany pneumatické, kdy varhaníkovi pomáhá se spojením klaviatury a píšťal pomocný vzduch a hraní je méně fyzicky náročné.

Co dalšího varhanická služba zahrnuje?

Dále působím podle potřeby u sv. Mikuláše (mše, svatby, pohřby) a v dalších znojemských kostelích, pokud je potřeba. Ve Znojmě už jsem hrála všude a varhany v okolí už jsem vyzkoušela též na mnoha místech (Přímětice, Konice, Havraníky, Šatov, Lechovice, Božice, Citonice, Blížkovice, Vranov nad Dyjí, Dyjákovičky, Hluboké Mašůvky, Mašovice, Bítov, Lukov, Mramotice, Břežany, Slup, Těšetice, Únanov ad.). Občas doprovázím též na pohřby v obřadní síni ve Znojmě a okolí. Mým varhanickým denním rekordem je 5 mší, dopoledne jsem měla dvě mše ze 4. neděle adventní a odpoledne a v noci 3 mše z vigílie Božského hození nazaréní Páně, nebo 5 svateb za den. Naštěstí to není často, protože pak se z hraní stává rutina, což není dobré. Člověk nesmí „vypnout“ a vědět, co bude při mši/obřadu následovat. Přiznám se, že chybička nebo opomenutí se občas vloudí, např. vynechání repetice, zapomenutí čísla smlouvaného

žalmu nebo otázka: „Která sloka má teď být?“ nebo „Hrála jsem Beránku Boží 2x nebo už 3x?“ V takových chvílích se člověk zapotí i když je leden a v kostele zamrzlé kroupky.

Co ti hraní vzalo/dalo?

Určitě mně toho více hraní dalo než vzalo. Jsem vděčná Bohu za to, že mě tuto službu v církvi a farnosti dal. Občas to může být náročné a zavazující, ale mám hraní strašně ráda. Stalo se postupně velkou součástí mého života. Neumím si představit, že bych nehrála a nezpívala ve schůle. To společenství jen tak něco nenahradí. A co mi vzalo? Možnost přijít na mši pozdě, např. při 1. čtení ☺.

Jakou práci máš mimo varhanickou službu?

Pracuji od roku 2005 v Brně na Musica sacra – jednotě na zvelebení církevní hudby na Moravě a zároveň na Biskupství brněnském – Středisku pro liturgickou hudbu. Musica sacra je organizace, která pořádá vzdělávací kurzy pro varhaníky a chrámové hudebníky (konávají se o sobotách), vydává pro ně noty, pořádá přehlídky chrámových sborů, Svatocecilské setkání, zájezdy za varhanami... Středisko pro liturgickou hudbu má na starost péči o varhany v diecézi, povolování koncertů v kostelích... Předsedou Musica sacra je jáhen PhDr. Willi Türk a vedoucím Střediska pro liturgickou hudbu je Mag. Art. Ondřej Můčka – oba „šéfové“ jsou skvělí a umožňují mi v Brně pracovat jen ve středu a v ostatní dny pracovat z domu.

Máš nějaké další koníčky?

Ráda chodím s manželem do kina, na koncerty apod. V současné době mě také zaměstnávají tři úžasné neteře od mého bratra a jeho manželky. Ráda kutím na zahrádce, čtu, luštím, učím hraní na klavír/varhany, chodím plavat ad. Od roku 1995 jsem členkou schůly od sv. Mikuláše. V posledních letech též zpívám ve sboru Musica Coeli, který sídlí ve Vranově nad Dyjí a cvičí a zpívá příležitostně.

Závěrem?

Bohu díky za to, jak si mě nasměroval. Pokud mi dá další dny, abych mohla dále hrát, nebudu určitě proti ☺.

Moc děkuji též všem varhaníkům a hudebníkům za spolupráci a velká přátelství, zejména Willimu a Ditě Türkovým a členům schůly. Díky též mojí rodině, která je ochotná mě postrádat např. celá nedělní dopoledne. Dále díky všem duchovním a členům farností, kteří se učí (skoro bez připomínek) nové písně a mají trpělivost s našimi lidskými nedostatky. Nebýt jich, nemá varhanická služba smysl.

ptala se Eliška Juráková

Ten farář pořád někde lítá

1. října tohoto roku odešel po sedmileté službě na nové působiště na Slovensko loucký kaplan otec Quirin. Na rozloučenou poskytl pro náš zpravodaj rozhovor.

Čím jsi chtěl být v dětství, až vyrosteš?

Banským inženýrem, potom kuchářem, případně šéfem hotela.

Kdy tě zastihlo Boží volání?

V průběhu 4. ročníka na gymnáziu.

Jak vzpomínáš na svá studia v semináři?

Krásné časy – hlavně v Bratislavě, kde sme boli z celého Slovenska, zo všetkých diecéz. Pekná, tradičná duchovná formácia.

Otec Quirin před louckým kostelem. | Foto archiv redakce

Proč ses rozhodl vstoupit k premonstrátům?

Zistil som, že majú najkrajší habit. Počas totality som spoznal tajných saleziánov, vstúpil som k nim, lebo ma oslovila myšlienka stať sa rehoľným kňazom. Ale po revolúcii sa ukázali aj iné možnosti. Hľadal som rehoľu, ktorá spája spoločnosť s pastora-

ciou vo farnosti. Takže to potom bolo jednoduché, nakoľko v seminári v Blave pracovali a slúžili sestričky premonštrátky.

Vystřídal jsi hodně působišť. Nevadí ti začínat stále nanovo?

Rád sa lúčim s farníkmi, lebo pri rozlúčke kňaz dostáva hodne darov. V seminári nám pripomínali, že je dobré pôsobiť v jednej farnosti najviac 10 rokov. Moja skúsenosť je – odísť v tom najlepšom, keď je toho hodne opraveného, vybudovaného, rozbehnutý farský život. Rád začínam, hlavne keď vidím, že ma čaká hodne práce – fyzickej aj duchovnej.

Mnoho lidí nezná komunitu Cenacolo, s kterou spolupracuješ, můžeš ji ve zkratce představit?

Je to katolícka medzinárodná komunita založená v Taliansku rehoľnou sestrou Elvírou pred 35 rokmi.

Venuje sa mladým ľuďom, ktorí nevedia žiť, alebo sú zranení z rodinného prostredia, alebo z iných dôvodov našli potešenie alebo východisko z ťažkej životnej situácie v droge, alkohole, automate, sexe... a stali sa na týchto veciach závislými.

Komunita Cenacolo je v podstate školou života. Nejde len o to – ovládať svoju závislosť, ale hlavne objaviť a naučiť sa žiť hodnoty pre opravdivý radostný bohatý život.

Život v komunite prebieha bez lekárov, terapeutov, riaditeľov... Uzdravovací proces stojí na troch pilieroch – modlitba, práca, priateľstvo a trvá priemerne 3-5 rokov. (www.comunitacenacolo.it)

Jak jsi se k Cenacolu dostal?

Pri jednej z návštev v komunitnom dome v Medžugorji.

Jsou některé životní příběhy z Cenacola, které se tě obzvlášť dotkly?

Je toho za tie roky hodne. Vždy sa ma veľmi dotýka, keď chalan – chlapisko ako hora, potetovaný všade možne, prípadne ešte aj bez zubov, po mnohých rokoch života na drogách, na ulici, vo väzeniach... sa spovedá a počas celej spovede mu po tvári tečú slzy – najprv od úlosti a potom od radosti...

Jsi v klubu abstinentů. Co tě přimělo k abstinenci?

1. Videl som alkoholikov, čo to s nimi robí, keď sú opití a keď majú absták, priveľa bolesti, zranení, rozpadov v rodinách kvôli alkoholu.

2. Mám dojem, že sa nemôže prežiť pekné stretnutie, návšteva, akcia – bez alkoholu.

3. Pri návštevách u kňazov ako keby to najdôležitejšie bolo pochváliť sa s najkvalitnejšou slivovicou, vínom, koňakom...

Hodně cestuješ. Prozradíš nám, kde všude jsi byl?

Hodne – to je dosť relatívny pojem. Hovorí sa o mne: "Ten farář pořád někde lítá." Takže – okrem iného Brazília, Peru, Mexico, Florida, atd., atd.

V současnosti už jsi v novém působišti. Jak vzpomínáš na Znojmo?

V Znojme a v jeho okolí mám niekoľko ľudí, s ktorými mám celkom srdečný vzťah, zažil som hodne pekných situácií a stretnutí, získal nové skúsenosti, spoznal som Znojmo ako pekné mesto... Takže na Znojmo spomínam rád.

ptala se Eliška Juráková

P. QUIRIN BARNÍK OPraem.

Miesto môjho narodenia je mesto Levoča na Východnom Slovensku. Svetlo sveta som uzrel 19. 9. 1965. Rodičia vychovávali mňa, mladšiu sestru a staršieho brata v neďalekej dedinke Kurimany. A potom klasika - ZDŠ v Kurimanoch a v Levoči, Gymnázium v Levoči, ZVS v Prostejove a v Českých Budějoviciach, asi rok za mestnanie, teologické štúdiá a seminárna formácia v Bratislave a na Spišskej Kapituli, medzitým noviciát v Milevsku, 19. 6. 1993 kňazská vysviacka na Spišskej Kapituli. Prvé kaplánske miesto Stará Ľubovňa, potom farnosti blízko Milevska, Horná Planá a okolie, znova Milevska, pol roka Brazília, Znojmo a okolie, teraz Petrova Ves, okres Skalica. Koničky – keď som bol mladší, tak turistika a cezpoľný beh, neskôr autoturistika a cezkontinentálne lety... A toto pretrváva aj v súčasnosti.

Rozloučení s otcem Quirinem Barníkem

Naše milé farné spoločenstvá, dnes je nedeľa, den Páně, radujme se z účasti na mši svatě. To, že žijeme, dýcháme a jsme, je dílem Nejsvětější Trojice. Pane, dej nám touhu, abychom konali dobro v pokoře a upřímnosti a cítili ve svém srdci věrost víry, naděje a lásky.

Po sedmi letech kněžské služby v naší farnosti Znojmo-Louka dnes zazní závěrečné kněžské požehnání našeho duchovního otce Quirina: „Jděte ve jménu Páně a všem přinášejte radost vzkříšeného Krista.“ A my, jeho farníci, víme, že i zde, ve farnosti Znojmo-Louka, plnil své kněžské

CREDO: Najkrajší život je život z obety. Nyní mu děkujeme za to, že nám bylo dopřáno sdílet s ním jeho pastorační, jeho evangelijní soucit s námi, zdravými i nemocnými, pokoj a radost při účasti na Kristově Těle a Krvi při OBĚTI a PROMĚŇOVÁNÍ.

Náš drahý duchovní otec Quirin nastupuje od 1. října 2018 do nového působíště na Slovensko, do města Holič, jako správce farnosti. Město Holič sousedí s moravskými městy Hodonínem, Lužicemi, Strážnicí, Mikulčicemi a územím Pohanska, kde na území Velké Moravy šířili křesťanskou víru soluňští věrozvěstové svatí Cyril a Metoděj. A my, zde zúčastnění, při této bohoslužbě, prosíme:

Pane a Bože, obdař otce Quirina velkým srdcem, které bude stále otevřeno vůči nekonečnu, připraveno na dar Tvé lásky, jejíž délku, šířku, výšku ani hloubku není s to dohlédnout.

Daruj mu srdce, které bude schopno odhalovat Tvou nesmírnou velikost ve všem, co jsi stvořil, srdce, které by bylo schopno odhalovat jeho nádheru, žasnout, chválit a děkovat.

Daruj otci Quirinovi velké srdce, do něhož by se vešly radosti i bolesti všech nás, kteří jsme mu svěřeni.

At' všechny jeho další dny souzní s modlitbou sv. papeže Jana XXIII.:

Nebeský Otče, děkuji Ti, že jsem si odpčinul a opět se probudil. Je to Tvůj dar. To, co je mou povinností, chci dnes od rána do večera plnit tak, jak to dělával Tvůj Jednorozný Syn: Všude tam, kam přišel, zanechal po Sobě jen dobro.

Každého, s kým se setkám, mi posíláš do cesty, abych v něm poznal svého bratra. Ve všem, co udělám, co promluvím, at' se mi zjeví láska, kterou Kristus všechny objímá. At' mám pro každého dobré slovo dřív, než se rozejdeme.

At' mám cit pro druhé a myslím víc na ně, než na sebe. Prosím Tě, at' se vždy ovládnou, at' ze mne není mrzout, at' jedním laskavě a srdečně. At' ve mně zbude i jiskřička humoru, kterého je také zapotřebí. Od Ducha svatého si vyprošuji Tvou milost, která by mi k tomu všemu pomáhala. A ještě jedno: Dovol, abych prostřednictvím Panny Marie přivedl každého alespoň o krůček blíž

k Tvému Synu. Můj Bože, vše pro Tebe, s Tebou a v Tobě. Amen. Tak se modlival sv. papež Jan XXIII.

A naše závěrečná prosba: Velký Bože, daruj našemu drahému otci Quirinovi srdce, v němž bys našel zalíbení, náš Bože pravý, jediný a věčný, Bože velký, štědrý a nanejvýš milosrdný. Daruj mu zdraví duše i těla a vše, co potřebuje pro šíření evangelia dobré zvěsti. Pane Bože, sešli otci Quirinovi na jeho novém působíšti mnoho obětavých rukou a zapálených lidských srdcí, aby byla obnovena tvář země.

Drahý otče Quirine, Bůh Vám žehnej na Vaší další cestě služebného kněžství. My, svými modlitbami, vzpomínkami a s poděkováním za vše, chceme zůstat i nadále s Vámi ve spojení i přes vzdálenosti, které nás dělí.

Deo gratias! Ad multos annos!

Vaše Farní společenství Konice
30. září 2018

Stalo se – krátce

Drakiáda

Drakiáda letošního roku (21. 10.) byla velice neobvyklá. Foukal vítr! Proto jsme si spolu s dalšími rodinami užívali, jaké to je, když je nebe plné draků. Otec Marián také přiletěl, i když posílen motorem a opět nám hodil z nebe „manu“. Příští rok plánujeme

změnit lokál, aby nám porosty šípku neničily draky a abychom se mohli opravdu rozeběhnout v dál. Budeme se tedy těšit na viděnou!
Gabriela Lazárková

Oslava blahorečení Matky Alfonsy Epingerové

V pátek 5. 10. 2018 se konala mše sv. k příležitosti oslavy blahorečení Matky Alfonsy

Epingerové, zakladatelky Kongregace sester Nejsvětějšího Spasitele. Slavnostní mše sv. se kromě místních sester spasitelek účastnily také sestry ze Slovenska. Sdílet radost z nové blahorečené přišly rovněž řeholnice z dalších řádů a kongregací. Po mši sv. čekalo na účastníky bohaté pohoštění, ukázka liturgického tance a rovněž přednáška o Matce Alfonse z úst sestry Timotey.
(red)

FARNÍ HŘIŠTĚ

Milí farišáci!

Pomozte dnes, prosím, dětem najít hrob jejich prastrýčka. Mnohé nápisy jsou již nečitelné, ale pan hrobník jim poradil následovně: „Pamatuji se, že jeho hrob byl větší než Jana Ředkvičky a nebylo na něm žádné ztvárnění kříže. Neviděl jsem na něm nikdy žádnou lucerničku a ani jeden věneček.“

Kalendář – listopad 2018

- 1.11. **slavnost VŠECH SVATÝCH** – mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř., v 16 h a v 18 h u Sv. Kříže
- 2.11. **PAMÁTKA ZEMŘELÝCH** – mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř., Pá od 15 h adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže, mše sv. v 17 h
- 2.11. **oktáva modliteb za zemřelé** – každý den po 8. mši sv. po – 8.11. **obožnost** v kryptě kostela sv. Jana Kř.
- 3.11. **pout' v Hl. Mašůvkách** v 17 h, autobus ze Znojma v 16 h
So **POBOŽNOST NA VOJENSKÉM HRBITOVĚ V LOUCE** v 17 h u příležitosti 100 let od konce I. světové války
- 4.11. **MŠE SV. ZA ZEMŘELÉ** v obřadní síni na znojenském hřbitově v 15 h
- 8.11. **setkání seniorů KLAS** – návštěva výstavy „Stoletá vzpomínka na konec velké války a vznik Československa“. Sraz před Minoritským klášterem v 9 h.
- 11.11. **svátek SV. MARTINA** – žehnání vína po mši sv. v 9 h u Sv. Mikuláše a po mši sv. v 10 h u Sv. Kříže (v 11.11 h svatomartinský přípitek)
poutní mše sv. v Šatově v 10 h
100 LET OD UKONČENÍ I. SVĚTOVÉ VÁLKY – mše sv. za oběti války u Sv. Michala v 18 h
- 17.11. **MŠE SV. ZA POLITICKÉ VĚZNĚ** a všechny oběti totality v 10 h v louckém kostele – celebruje premonstrátský opat z Nové Říše Marian R. Kosík.
POUŤ DĚTÍ KE SV. ANEŽKE V HRÁDKU – mše sv. v 10 h, procesí ke kapli sv. Anežky, hra pro děti, občerstvení na faře
- 18.11. **svátek SV. ALŽBĚTY** oslavíme v kostele sv. Alžběty v 11 h
Ne **Svatohubertská mše sv. v Práčích** v 15 h
měsíční modlitba v Popické kapli v 15 h
- 22.11. **setkání seniorů KLAS** na faře u sv. Kříže v 9 h, Čt téma Křesťanská nauka trochu jinak – M. Šoba
„NOC VENKU“ – ve 20.30 h **pobožnost za zemřelé bezdomovce** u dveří kostela sv. Mikuláše
- 23.11. **koncert vokální skupiny MOSTY** u Sv. Michala v 18 h
Pá
- 24.11. **VEČER CHVAL** v kostele sv. Jana Kř. v 19.30 h
So
- 1.12. **pout' v Hl. Mašůvkách** v 17 h, autobus ze Znojma v 16 h
So
1. ADVENTNÍ KONCERT V LOUCE v 17 h – soubor **Musica Antiqua** při HŠ YAMAHA Znojmo
- 2.12. **1. adventní neděle** – **svěcení adventních věnců** při každé mši sv.
Ne **zahájení Znojenského Adventu** na náměstí v 16.30 h
- 6.12. **svátek SV. MIKULÁŠE** – mše sv. u Sv. Mikuláše v 9 h při Čt měsíční rekolekci kněží děkanství a večerní v 18 h (v jiném kostele mše sv. nebude)
- 8.12. **2. ADVENTNÍ KONCERT V LOUCE** v 17 h – **varhanní koncert Petra Rajnohy**
So
- 9.12. **adventní komentovaná PROHLÍDKA KOSTELA NALEZENÍ SV. KŘÍŽE a dominikánského kláštera** ve 14 h
Ne

VÍKENDOVKA PRO HOLKY I KLUKY

16. – 18. 11. 2018 se bude konat víkendovka pro holky i kluky. Přihlašovat se můžete na emailu tomaskoritak2002@gmail.com.

VÝSTAVA BETLÉMŮ A VÁNOČNÍCH POHLEDNIC V LOUCE

2. 12. 2018 – 13. 1. 2019 v kostele Nanebevzetí P. Marie a sv. Václava v Louce bude přístupná o víkendech a svátcích 14.00 – 16.30 | 24. 12. a 31. 12. 14.00 – 16.00 | 27. 12. a 28. 12. 14.00 – 16.30
Mimo pravidelnou otevírací dobu je prohlídka možná po dohodě s p. Antonínem Valenou (tel. 732 838 875). Kdo by měl zájem vystavovat betlémy, kontaktujte také p. Valenu.

MISIJNÍ JARMARK O DRUHÉ NEDĚLI ADVENTNÍ 9.12.2018

Blíží se opět misijní jarmark, proto prosím všechny kutilky a kutily, kteří by se chtěli zapojit do Papežského misijního díla, aby začali tvořit. V předvánoční čas se opět budou hodit dárečky, ozdoby, přáníčka, dobroty, cukroví či jiné nápady. Budu ráda, když se ozvete. **Vaše výrobky prosím přineste v pátek 7.12. po večerní mši svaté** do zpovědní kaple u Sv. Kříže. Gabriela Lazárková, tel.: 775 160 751

VÝSTAVA ATELIÉRU SAMUEL A DÍLNY SV. KLÁRY

Charita Znojmo zve na prodejní výstavu Ateliéru Samuel a Dílny sv. Kláry od **28. 11. 2018 do 13. 1. 2019** v Domě umění na Masarykově nám. „Naši uživatelé rádi tvoří, říkáme tomu pracovní tvoření v rámci pracovní terapie. Pracovní terapie je pro nás velmi důležitá, pomáhá nám v procvičování jemné motoriky, koordinaci ruka-oko, soustředěnosti a trpělivosti. Napomáhá k seberealizaci, k osobní psychické pohodě, k dobrému stavu mysli. Uplatňujeme při ní fantazii, kreativitu, ale využíváme i zdánlivý handicap, „neum“, odlišný pohled na věci, jinakost našich uživatelů. Díky všem těmto vlivům vznikají pestré výtvořky, které mnohdy nejsou příliš dokonalé, ale i tak jsou krásné a zajímavé. Nám se tak alespoň zdají a doufáme, že osloví i vás, návštěvníky,“ říká vedoucí Ateliéru Samuel Jana Svobodová. Děkujeme za vaši přízeň a přispění na další tvorbu zakoupením našich výtvořů.

SBÍRKA POTRAVIN PRO POTŘEBNÉ VE ZNOJMĚ

V sobotu **10. 11. 2018** se uskuteční v **supermarketu Albert** (Viedeňská tř.) ve Znojmě 6. ročník **Národní potravinové sbírky**. Sběrka bude probíhat od 08:00 do 18:00 hod. Potraviny vydává Oblastní charita Znojmo osobám v nelehké životní situaci, rodinám s dětmi, maminkám v azylovém domě na Hradišti, lidem bez domova a dalším potřebným. V loňském roce Oblastní charita Znojmo vydala více než 7,2 t potravin potřebným na Znojmsku. Přijďte darovat jídlo těm, kterým schází!!

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

Zdravím všechny farníky, věřící a čtenáře. Nedávno jsem byl redakcí požádán o zaslání anekdot do našeho zpravodaje. A protože s úsměvem jde všechno líp, tak se pokusím vyhovět. Ten dnešní vtíp je ze školního prostředí:

Ředitel jedné základní školy kráčí po chodbě a náhle si všimne, že v rohu za dveřmi třídy stojí tři kluci.

„Co tu děláte?“ zeptá se udiveně.

„My jsme tady, prosím, na hanbě,“ špitne první z nich.

„A co jste provedli, uličníci?“

První se přizná: „Prosím, já jsem vyhodil ze dveří meloun.“

„No, to se přece nedělá,“ rozzlobí se ředitel. „A co ty?“ zeptá se druhého.

„Prosím, já jsem hodil meloun na zem,“ souká ze sebe kajicně druhý.

Ředitel ukáže prstem na třetího: „Ty jsi také házel?“

„Ne,“ špitne ten třetí. „Mně, prosím, kluci říkají Meloun.“

Rád Vám všem žehná o. Pavel.

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Adresa redakce: **farni.zpravodaj@outlook.cz**. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Ochmanová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Vychází každý měsíc mimo letní prázdniny. Uzávěrka 20. předcházejícího měsíce. Za obsah článku odpovídá autor. V elektronické podobě časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 9/2018 vyšlo 26/10/2018 ve Znojmě v nákladu 630 výtisků. Vytiskla Tiskárna Koutecký – Kuchařovice.